

ERIK WAHLSTRÖM

ISTEN

Fordította:
Szöllősi Adrienne

ISTEN FELAJZOTTAN, MAGÁNYOS VÁGYTÓL hajtva forgott az időtlen térben, akár egy magzat, mégis isteni tökéletességében, erőteljesen, indulattal telve.

Vagyok, aki vagyok.

Ami ugyanazt jelenti, mintha azt mondaná: „az vagyok, aki vagyok”, ami éppen azt jelenti, mint az, hogy: „én az vagyok, aki vagyok” stb., stb.

Valósággal körbezárják a szavak.

Felemeli a kezét.

Ujjait behajlítva végigszánt a haján és az orcáján. Körmei alatt lüktet a bőre. Néma sikoly. Szeme a semmibe réved.

Teste meggörbül, akár egy hatalmas íj. A bőre alatt kirajzolódnak a bordák, és a mozdulatba belefeszülő izmok, inak megremegnek. Olthatatlan vágy, friss férfierő éled fel benne.

Érzi, hogy teremtenie kell.

Keze megragadja mereven ágaskodó hímtagját, fitymája pattanásig

feszül. Sejtette, hogy fájni fog. De jól tudja, ez az ára annak, hogy kielégítse a vágyát, és még erőteljesebben megmarkolja magát.

A felgyülemlett ősmag apokaliptikus erővel robban ki belőle.

Eksztázis.

A kielégülés vad öröme fájdalommal keveredik.

Spermája meglepően forró.

A mindenség határai szétválnak, a tér megtelik a kirobbanó anyaggal, megjelenik az idő, és mint valami ragacsos hártya, szétterül, és befed mindent.

A feketén remegő őséjszaka nőttön-nő, először akkora, mint Isten ujján a köröm, majd akkora, mint Isten szemgolyója, a feje, és növekszik egyre tovább.

Nincs fény, ami hasonlatos lenne ahhoz a lángoló, hömpölygő áradathoz, amelyben a dimenziók pulzáló, rángó mozgásából létrejönnek a fényrobbanások, vibrációk és összeolvadások tünékeny milliárdjai, hogy majd játszi könnyedséggel essenek szét, és újra egyesüljenek. Zabolátlan erők szabadulnak el. Vékony fénycsóvák cikáznak körbe-körbe, apró porszemek lebegnek a térben, olykor keresztezik egymás útját, összeütköznek, majd feketén csillogó szikraesőben egyesülnek. Itt-ott gyilkos sugarak villannak fel alig láthatóan, melyekben lángoló kvarkok száguldoznak.

AZ EGYRE TÁGULÓ TÉRBEN csökken a hőmérséklet, az őszanyag ritkulni kezd.

Az idő hatalmába keríti a mindenséget, és véget vet a négyszáz-ezer év sötétségnek. Valahol fény villan.

– Mi ez a ragyogás? – kérdezi Isten.

Mindenütt fények villannak. A zúgó világmindenség kásás

anyaga egyre vékonyodik, míg teljesen áttetszővé nem válik. Felhőszerű, furcsa alakzatok kontúrja bontakozik ki a homályból.

A gigantikus káoszban termelődött gázok könnyű fátolként lebegnek a térben, szálldosnak egymást kergetve, majd összesűrűsödve kitöltik az egyre táguló, kihűlő teret. A könnyű fátolak csomókba és hatalmas felhőoszlopokba tömörülnek. A forró, lángoló, zúgó gázoszlopok önmagukat szétfeszítve robbannak fel, és tűzesőként zuhognak alá.

A TÉR KITÁGULT, ÓRIÁSI TÁVOLSÁGOK keletkeztek benne, és a növekedés nem állt meg, folytatódik zavartalanul.

A gázgomolyok között átláthatatlan, jeges térsivatagok terülnek el.

Még ott is, ahol addig nem létezett semmi, kísérteties alakzatok tűntek elő, majd szinte azonnal megsemmisültek.

Megszülettek a csillagok, egyik a másik után, volt közöttük káprázatosan csillogó, hatalmas tömegű és gyengén pislákoló barna kis korcs is.

A csillagok pokoli ölelésében fémek préselődtek össze. Szilárdság, keménység és olvadt fémláva hömpölygött lassan az egykor tünékeny térben.

Az új anyagot robbanások fecskendezték szét az űrben, és gázokkal keveredve a legkülönbözőbb méretű formákba sűrűsödött össze. Hol egy kásásan fortyogó gázgömbre hasonlított, melynek lassan pulzált a szíve, hol piszkos hógolyókra, melyek gyors ellipsziszeket leírva köröztek a csillagok körül, vagy gyilkos erővel beléjük csapódtak úgy, hogy azok milliónyi darabra hullottak szét, vagy kilökődtek a tágas térbe a többi gyorsan továbbillanó égitest közé.

Ezermillió év is eltelt. A végtelen térben megszűnt a gyorsaság érzése. Mintha a mindenség jéggé dermedt volna.

Az ősrobbanáskor kiszabaduló végtelen sok buborék egyikéből kialakult az univerzum, és levált a többiről. Attól a pillanattól kezdve semmiféle üzenet, érzés nem jutott be ide, az univerzum kapui bezárultak, kérlelhetetlenül, mintha lakattal pecsételték volna le.

Univerzumunk csupán egy pont volt a világmindenségben létező univerzumok között. De olyan nagy, hogy lehetetlen volt eljutni egyik végéből a másikba. A csillagok és a bolygók némán fénylő emlékműként lassan forogtak az értelmetlenség és magány kozmikus princípiuma fölött. Ebben a felfoghatatlan és bejárhatatlan térben megszületett a kétségbeesés, és észrevétlenül részesévé vált a teremtés folyamatának.

Isten kiáltása végtelen hullámokat verve visszhangzott a térben, majd lassan elhalt.

Az úr megtelt vágygal.

MÁR SEMMI SEM TÚNT ÉRTELMETLENNEK.

VALAHOL LÉTEZETT EGY KERT, telis-tele madárral, gyümölcsöktől roskadozó fákkal, melyben egy csupasz férfi és asszony élt.

2

FARKASOK ÉS ANTILOPOK LEGELÉSZTEK BÉKÉSEN EGYMÁS MELLETT A ZAMATOS FŰBŐL.

Egy dámszarvas gátlástalanul arrébb kergetett egy oroszlánt.
– Tudsz ilyet csinálni? – kérdezte Ádám, és keresztbe fonta a karját, majd felemelte, és Éva felé fordult.

*Valahol létezett egy kert, telis-tele madárral, gyümölcsöktől
roskadozó fákkal, melyben egy csupasz férfi és asszony élt.*

– Na, tudsz ilyet csinálni?

Éva is megpróbálta, és neki is sikerült. Boldogan felkacagott.

A levegőt lehűti a kelet felől érkező szellő. A langyos szélben nem szenvednek tovább a melegtől, de nem is fáznak, úgyhogy nem kell felöltözniük.

A FÁK ÉS A BOKROK csak úgy roskadoznak a gyümölcsöktől, melyek közepén nincs kemény mag, és a dióféléktől, melyeket egy mozdulattal fel lehet törni. Sőt mi több, a pompázatos virágokra szálló méheknek nincs fullánkja.

– És ezt? Ezt meg tudod csinálni? – kérdezte Éva, majd a feje fölé emelte a jobb karját, úgy, hogy ujjjaival közben megérintette a bal fülét.

– Még jó, hogy megcsinálom – felelte Ádám. – Mi több, mind a két kezemmel, egyszerre!

Ádám behunyta a szemét, és erősen koncentrált. Jobb karját a feje fölé emelte, megérintette a bal fülét, majd bal karját a feje fölé emelve megérintette a jobb fülét. Erős karján megfeszültek az izmok. A mozdulat közben láthatóvá vált szőrös hónalja.

Friss, erős fiatalember. Szinte még gyerek.

– Csaló! – kiabálta Éva. – Pontosan a fejed fölött kell átnyúlni a karoddal, nem mögötte.

Csakhogy Ádám időközben elunta a játékot. Inkább kézen fogta Évát, és továbbsétáltak. A fű olyan magas volt, hogy szinte gázolni kellett benne. Sehol egy bogánccs vagy tüske, amibe beleléphetnének. Boldog, üres tekintetük semmin nem akadt meg a kertben.

– Mennyi ideig tudod visszatartani a lélegzeted, Éva?

– Hát eddig – bökte oda Éva, majd becsukta a szemét és patanásig szívta a tüdejét. Ádám figyelme azonban elkalandozott, tekintete egy sárga lepkére tapadt.

– Odanézz!

Éva egy szuszra kifújta a tüdejéből a levegőt.

– Ez aztán óriási! És milyen sárga! Mi legyen a neve?

Ádám eltűnődött. Az utóbbi időben elég sok új teremtménynek adott nevet.

– Nevezzük „óriás sárga lepkének”. Vagy valami ilyesminek.

Az egyik bokor fölött feltűnt egy háromszög. Isten onnan figyelte őket, és komoran összeráncolta a homlokát. Pontosan úgy nézett ki, mint Ádám, ami nem csoda, hiszen a saját képére teremtette. Szakasztott egymás tükörképei, akár az ikrek, eltekintve a háromszögtől, ami mindig Isten feje felett lebegett. Nem is beszélve Ádám jóindulatúan kifejezéstelen arcáról, ellentétben Isten erőteljes és határozott vonásaival. Isten nem palástolta az érzéseit. Határozottan bosszantotta valami. Kétségtelen, hogy Ádám teste tökéletesre sikeredett, de ez a bárgyú, ártatlan tekintet nagyon szúrta a Teremtő szemét. Ádám nevetségesen egyszerű lelke bizony hagyott némi kívánnivalót maga után. Mégsem a tökéletes tükörképe.

A pár megállt a Pison hullámzó partján. Tekintetük megakadt egy gyönyörű termetű gepárdon. Az állat szomjasan nyalogatta a szája szélét.

Éva lement a folyó füves partjára, letérdelt, és tenyerével kelyhet formálva vizet merített magának. Ahogy az asszony előrehajolt, Ádámnak páratlan lehetősége nyílt arra, hogy ebből a ritkán látható szögből szemügyre vegyen egy bizonyos testrészt. Ádámnak

azonban pillája sem rezdült. Az érdeklődésnek még csak apró szikrája sem gyúlt benne. Sem az izgalom, sem az undor jelei nem mutatkoztak rajta. Isten nem hitt a szemének. Ádám egy fűszálat rágcsgálva, közönyösen álldogált.

Éva, miután eleget ivott, leheveredett a fűbe Ádám mellé. Csendben feküdtek egymás mellett. Körülöttük hangyák szaladgáltak, de nem másztak rájuk. Még a veszélyesnek tűnő vörös színű hangyák sem csíptek.

Az egyik fáról galamb szállt fel a fészkeből, hogy ennivalót keressen magának. Eközben egy héja ráült a fészekben hagyott tojásokra, hogy melegen tartsa őket, amíg a galamb távol van.

Az oroslán elunta a szaladgálást, és lefeküdt a dámszarvas elé, és ide-oda hengergőzött a fűben, mire a dámszarvas játékosan bökdösni kezdte az agancsával.

Ádám ásított egyet. Ahogy felnézett, tekintete megakadt az egyik bokorról lelógó érdekes gyümölcsön. Fekve nem érte el, ezért hasra fordult, és nyújtózkodni kezdett, hogy könnyebben le tudja szakítani. Éva arcát telibe találta egy érett gyümölcs, de szemmel láthatóan ez sem billentette ki közönyös nyugalmából. Tökéletesen érdektelenül fogadta a történeteket.

Isten tombolt haragjában.

A VILÁG KEZDETÉN A SZINTE TELJESEN lakatlan Földhöz képest az ég csak úgy nyüzsgött az élettől. Angyalok seregei repültek a kristálytiszta térben, akár a seregélyek szüret előtt. Az angyalokat ne holmi kis fekete madárkáknak képzeljük el. Fehérek voltak, és fenségesek, a hangjuk szép és erőteljes. Milliót számláló seregeik teljesen betöltötték az eget, és szüntelen Isten dicsőségét hirdették. „Dicsőség

az Úrnak”, hallatszott mindenütt olyan erővel dübörögve, ahogy a tenger hullámai verődnek a szikláknak.

A féktelen öröm, amit Isten új teremtése felett éreztek, még nagyobb lendületet adott lelkesedésüknek. Számukra az emberpár, ez a két jelentéktelen kreatúra csupán a kezdete volt a jövőnek, annak a tervnek, amelyről ők csupán annyit tudtak, hogy valami felfoghatatlan és igen csodálatos dolog lehet. A teremtés nagyszerűsége miatti izgalomukban el-elcsuklott a hangjuk.

Isten hatalmának teljes tudatában és hűséges alattvalói hajbóklása közepette lépdelt a trónja felé. Az angyalok éktelenül, tenyerüket a szájukhoz csapkodva kiabáltak, doboltak, rázták a csörgőiket, fújták a harsonáikat, és nagy sebességgel ide-oda cikáztak, egészen addig, amíg el nem szédültek.

Ám Uruk közeledtére szétrebbentek, ahogy a kalászkok oldalra hajolnak, ha erős szél fúj közöttük, és a földre vetették magukat, hogy elkerüljék az Úr szentséges tekintetét. Egy nagyon fiatal angyal azonban nem tudott ellenállni a kíváncsiságának, és fölpislantott, mert látni szerette volna Isten arcát. És ez lett a veszte. Isten látványa elviselhetetlen volt az angyali tekintetnek. Aztán pukkanás hallatszott, és az angyalka megsemmisült.

Az isteni trónt egy háromszárnyú szörnyeteg védte. Leginkább a kerubokra hasonlított, a testét fedő bőrkötény pedig olyan volt, mint a mézsárosoké. Rézvörös arcából sasorr meredt előre. Amikor ura odaért, egyik szárnyával alázatosan eltakarta az arcát, a másodikkal félrehúzta a trónt fedő sátor ponyváját, a harmadikkal leengedte hatalmas bronzkardját, mellyel szükség esetén villámokat tudott szórni.

A sátor védelmében három egyidős fiú várt Istenre, szakasztott úgy néztek ki, mint Isten és Ádám, akit az Úr a maga képére terem-

tett. Az arkangyalok voltak azok, Mihály, Gábrriel és Rafael, akik abban a kiváltságban részesültek, hogy láthatták Isten arcát, és elegendő erővel bírtak ahhoz, hogy ne pusztuljanak el uruk látványától. Amikor Isten a sátorba lépett, az arkangyalok a földre vetették magukat. Mihály olyan erővel hajtotta le a fejét, hogy homloka jól hallhatóan koppant a földre terített szőnyegen.

Isten örömmel nyugtázta Mihály igyekezetét, ugyanakkor az sem kerülte el a figyelmét, hogy a másik két angyal visszafogottabban viselkedett. Rafael homloka megállt néhány ujjnyival azelőtt, hogy a szőnyeget érte volna. Látszott rajta, hogy így tartja helyesnek, hogy számára az üdvözlésnek ez a fajtája pusztá formális.

Isten ezt azonban nem hagyta annyiban. Rálépett Rafael nyakára, és lenyomta a szőnyegre. Néhány másodpercre teljes súlyával az angyal nyakára nehezedett, majd fogta magát, és visszaült a trónjára.

Az arkangyalok felegyenesedtek, és szemlesütve köréje gyűltek. Rafael homlokán kirajzolódott a szőnyeg mintázata.

– Az emberek lusták. Nem csinálnak semmit. Nincs bennük semmi érdeklődés, semmi... vágyakozás.

Az arkangyalok megszeppenve hallgattak.

– Idefenn más a helyzet. Itt van élet és elevenség. Odalent viszont nincs semmi. Hogyan is tükröződhetne fenséges lényem egy üres kertben...

– Idővel a lenti világ is megtelik étellel – jegyezte meg óvatosan Gábrriel. – Hiszen az állatok párzanak egymással. És Ádám és Éva is.

– Nagyon ritkán.

Csend telepedett a sátorra. Így aztán még jobban hallatszott a kinti zajos ünneplés.

– Az állatok a testük parancsát követve párzanak. Amikor megérkezik a megfelelő évszak, nem tudnak ellenállni a rajtuk eluralkodó váagnak.

– Ez valami olyan érzés lehet, mint a vakaródzás, önkéntelenül is megvakarod magad, ha viszket valahol a tested – jegyezte meg segítőkészen Mihály. – Vagy amikor, bocsáss meg, Uram, a kifejezésért, ürítened kell. A tested parancsát követve teszed, amit kell.

– Értem, miért mondod ezt, de a testnek ebben az esetben a lélekre kellene hallgatnia.

– Uram, bölcsesség felfoghatatlan – mondta Rafael, aki még mindig érezte a szőnyeg nyomát a homlokán. – Talán, ha szégyellnék magukat, gyakrabban csinálnák. A tiltott dolgok ugyanis vonzóbbak, mint azok, amiket engedélyeznek.

– Ezt meg honnan veszed? – kérdezte Isten gyanakodva.

– Csak úgy hallottam – vágta rá gyorsan Rafael. – Nekem semmi tapasztalatom nincs ezzel kapcsolatban.

– Ha értelemmel ajándékozzuk meg őket, akkor olyanok lesznek, mint mi.

– Uram, a te bölcsesség képes arra, hogy határokat szabjon nekik.

– A te tökéletes bölcsesség – javította ki magát gyorsan Gábiel.

– A hatalmad – mondta Mihály.

– A dicsőséged – zúgta Rafael és Gábiel kórusban.

A KÍGYÓ ÉS ISTEN EGYMÁS mellett állva figyelték, ahogy Éva beleharap a tiltott gyümölcsbe.

A világmindenség lélegzet-visszafojtva figyelt.

A keleti szél elcsendesedett. Az oroszlánok, a farkasok és a héják néma trombitaszóra kapták fel a fejüket.

Végül Isten elhagyta a helyszínt, a kígyó azonban ide-oda teke-
regve figyelt továbbra is.

Majd feltámadt a szél, először csak hűvös szellő nyugat felől.

Az oroszlán váratlanul a dámszarvasra csapott a mancsával.
A dámszarvas teste meggörbült a fájdalomtól, majd törött gerinccel
zuhant a földre.

A farkasok vadászó alakzatba rendeződtek, kiválasztották a leg-
gyengébb antilopot, és leválasztották a többiről, akik fejvesztve me-
nekültek a gyűlölet elől, amit eddig sohasem tapasztaltak.

A héja lecsapott a visszatérő galambra, karmai közé kapta, és
felszállt vele egy magas fa tetejére. A galamb tolla és vére lehullott
a földre, ahogy a héja széttépte. Egy menyét felmászott a galamb
fészkébe, és ellopta a tojásokat.

Ádám és Éva a szégyentől vörösen pillantott egymásra, majd
gyorsan letéptek egy-egy fügefalevelet, és zavarodottan betakarták
magukat.

Isten, mintha csak erre várt volna, már ott is termett, és villám-
gyorsan kimondta felettük az ítéletet. Ádám és Éva szégyenkezve állt
előtte, és alig mertek egymás csupasz testére nézni. Isten elégedet-
ten látta, hogy Ádám fügefalevele, a férfi legnagyobb bosszúságára,
emelkedni kezd.

– Legjobb lesz, ha ezt most felveszitek – mondta Isten némileg
megenyhülve, és gyors mozdulattal egy bőrből varrott ruhát adott
nekik.

Ádám és Éva belebújt a ruhákba. Isten segített nekik az öltöz-
ködésben. Különösen Ádámnak, aki egyik lábáról a másikra állva
egyensúlyozta bele magát a nadrágba. Közben egy vöröshangya fáj-
dalmasan megcsípte. Ám amikor végre összehúzta a nadrág szárát,

és megszabadult a hangyától, biztonságban érezte magát. Már nem szégyenkezett meztelensége miatt.

Az emberpár új ruháiban némileg feszengve tért vissza a kertbe, majd elhaladt a kivont karddal álló kerubok előtt, és nekiindult az ismeretlen, száraz és forró világnak.

De nem csak az új ruha miatt mozogtak bizonytalanul. A lelkükben is feltámadt valami nyugtalanító érzés. Amikor végre maguk mögött hagyták a figyelő kerubtekinteteket, Ádám megpróbálta becsúsztatni a kezét Éva bőrruhája alá.

– Nem, próbálj már meg viselkedni! Ne itt!

Ádám tett még egy kísérletet, mire Éva rácsapott a kezére. De a harmadik próbálkozásnál már engedett.

3

ÁDÁM, ÉVA ÉS A CSALÁDJUK BOLDOGAN ÉLTE ÉLETÉT. MINDIG TALÁLTAK valami okot a játékra és a nevetésre. A család egyre nőtt, növekedett, és olykor nehéz volt megmondani, melyik gyermeknek ki az apja vagy az anyja. De ez igazán elhanyagolható tényező egy olyan családban, ahol mindenki ennyire szereti egymást.

Isten megelégedettséggel szemlélte a földiek boldogságát, váratlan ötleteivel azonban olykor sikerült felborzolnia az arkangyalok idegeit.

– MIHÁLY!

– Igen?

– Ott van, az Káin, az meg Ábel – jegyezte meg Rafael, majd kö-